

де уловенъ, защото турцитѣ имаха на ржка портрета му . . .

Въ това врѣме всрѣдъ София, прѣдъ портата на конака, гдѣто живѣеше главниятъ паша, върви единъ младъ шопъ и води единъ конъ, натоваренъ съ кюмюръ.

На срѣща му идѣше единъ бѣлгаринъ, приятель на Левски, който тичаше кждѣ другия край на града, на кждѣто прѣдполагаше да е Левски, та дано да му помогне съ нѣщо.

— „Не сакашъ ли да ми купишъ кюмюро бе? Оно, евтино ти го давамъ!“ извика шопътъ.

Бѣлгаринътъ го погледна, па се вкамени:

— Левски! извика той, като се озърташе плахо.

— Не ча скапо . . . Не сакашъ? . . . Твоя воля, господине!

И шопътъ полека поведе коня си на-прѣжъ . . .

